

TAMMI

SKANDAR

JA

AAVERATSASTAJA

A.F. STEADMAN

A.F. Steadman

Skandar ja yksisarvisvaras
Skandar ja aaveratsastaja

Englanninkielinen alkuteos *Skandar and the Phantom Rider*
ilmestyi vuonna 2023 (Simon & Schuster UK Ltd)
Teksti copyright © DE ORE LEONIS 2023
Kuvitukset copyright © Two Dots 2023
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London WC1X8HB
A Paramount Company

All rights reserved. No part of this book
may be reproduced or transmitted in any form
or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording or by any
information storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja Tammi, 2023
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-5429-6

Popalle, jolta opin että veneen voi aina vaihtaa

SAARI

ERÄMAA

TULEN VYÖHYKE

HOPEA-LINNAKE

AREENA
JA KAAOS-
AITAUS

PEDON-
PESÄ

SALAISUUKSIEN-
VAIHTAJIEN
PUUMAJA

NELJÄNPÄÄ

ILMAN VYÖHYKE

VEDEN VYÖHYKE

HAUTOMO

VILLIKUKKA-MÄKI

KALASTAJAN-RANTA

PEILI-KALLIOT

MAAN VYÖHYKE

ERÄMAA

Uffingtonin valkoinen yksisarvinen

SISÄLTÖ

Alkusanat	9
<i>Kenna: Koputus oveen</i>	11
<i>Ensimmäinen luku: Verinen eväsretki</i>	18
<i>Toinen luku: Tosilauluhuolia</i>	28
<i>Kolmas luku: Satulaseremonia</i>	55
<i>Kenna: Tyttö ja salaisuus</i>	76
<i>Neljäs luku: Ei-toivottu vierailija</i>	82
<i>Viides luku: Villikukkamäki</i>	101
<i>Kuudes luku: Muuttohaukkaseura</i>	131
<i>Seitsemäs luku: Parsija</i>	160
<i>Kenna: Hopeat merellä</i>	185
<i>Kahdeksas luku: Kaaoksen kirjat</i>	190
<i>Yhdeksäs luku: Hopealinnake</i>	221
<i>Kymmenes luku: Turnausta pimeydessä</i>	250
<i>Yhdestoista luku: Yksisarvisjahti</i>	271
<i>Kenna: Liekkisilmäinen mies</i>	300
<i>Kahdestoista luku: Syytetty</i>	306
<i>Kolmastoista luku: Vesifestivaalit</i>	325
<i>Neljästoista luku: Salaisuuksienvaihtajat</i>	339
<i>Kenna: Myrskyn silmä</i>	356
<i>Viidestoista luku: Turnajaiset</i>	362
<i>Kuudestoista luku: Kertomus kahdesta sisaresta</i>	389
<i>Seitsemästoista luku: Uusi laulu</i>	411

<i>Kenna: Kesäpäivänseisaus</i>	429
<i>Kahdeksastoista luku: Yksi puuttuu</i>	432
<i>Yhdeksästoista luku: Aaveratsastaja</i>	450
<i>Kenna: Huuto pimeässä</i>	468
<i>Kahdeskymmenes luku: Jälleennäkeminen</i>	471
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku: Alku</i>	499
Loppusanat	506
Kiitokset	508

ALKUSANAT

Kaksi yksisarvista ylitti taistelujen arpeuttamaa tasankoa kuuttomana yönä.

Ensimmäinen yksisarvinen laukkasi Erämaan halki naamioidun ratsastajan kannustamana. Toinen asteli ratsastajansa mätänevän sydämen tahtiin. Syke oli hidas ja tasainen, kaaokseen tottuneen sydämen rytmi.

Naamioitu ratsastaja ehti kohtaamispaikalle ensin, ja vain liekit hänen silmissään valaisivat loputonta pimeyttä. Hän katseli lähestyvää Punojaa, jonka yksisarvisen mätänevät kaaviot hakkasivat tomua kuin hautajaisrummut, tump, tump.

Ratsastajan silmät välkehtivät pelosta, kun Punojan kuolematon otus kiersi häntä. Hän oli pelännyt Punojaa aina. Se sai hänet tuntemaan olevansa olossa.

Punoja vaistosi herättävänsä pelkoa. Häntä pelättäisiin aina. Eikä se saanut häntä tuntemaan mitään.

”On aika aloittaa.”

Punojan ääni ei ollut aivan ihmisen, sanat maatuivat kuin hänen yksisarvisensa siivet.

SKANDAR JA AAVERATSASTAJA

Liekehtiväsilmäinen vakooja kallisti päätään ja ratsasti takaisin Neljänpäähän.

Punoja katsoi vakoojan menoa ja tuulen tukahtunut henkäys tarttui hänen mustaan kaapuunsa. Hän ei ajatellut kärsimäänsä tappiota eikä poikaa, joka oli pettänyt hänet. Hän ajatteli vain tulevaisuutta.

Sillä jos hän ei voisi voittaa peliä – hän muuttaisi sen.

KENNA

KOPUTUS OVEEN

Kenna Smith istui kesäpäivänseisauksen iltana Krannassa katselemissa, kun aurinko vaipui mereen. Margaten kaupungin valojen syttyessä hänen takanaan hän otti taskustaan Skandarin kirjeen, tuijotti hetken kuorta ja pani sen sitten takaisin – avaamatta. Se oli ollut hänellä kolme päivää. Hänen teki mieli lukea se. Teki kovasti mieli. Hän ikävöi veljeään niin paljon, että joskus puoliuunessa hän henkäisi ja kuiskasi tälle jotain pimeydessä. Jotain höpsöä. Jotain pelottavaa. Jotain salaista. Ja muisti sitten, että veljen sänky oli tyhjä. Että se oli ollut tyhjä jo melkein vuoden. Veli ei nukkunut sängyssä vaan puumajassa Saarella. Päivät hän opiskeli elementtitaikuutta ikioman yksisarvisensa kanssa.

Se ongelma kirjeissä oli. Ne muistuttivat Kennalle, ettei hän saisi koskaan yksisarvista. Kaksi vuotta sitten hän oli reuttanut hautomotentin, joka ratkaisi sen, voisiko hänestä tulla ratsastaja. Reuttaminen

tarkoitti, että hän ei solmisi koskaan sidosta yksisarvisen kanssa eikä asuisi milloinkaan Saarella. Ja sen jälkeen kun Kenna oli muutama viikko sitten käynyt Skandarin luona ja tavannut tämän yksisarvisen, Lurjuksen Tuurin, hänen oli entistä vaikeampi lukea veljen kirjeitä.

Hän ei voinut olla ajattelematta sitä, miten Skandar ja Lurjus olivat peilanneet toinen toisensa liikkeitä kuin olisivat veistetyt samasta sielusta. Ja miten lihakset olivat kareilleet yksisarvisen niskassa ja kipinöitä oli lennellyt sen siivistä kuin tähtisumun täpliä. Kiihkeää rakkautta Skandarin silmissä, kun Skandar oli katsonut Lurjusta. Sidosta, joka oli syvempi kuin veljen ja sisaren välinen. Sidosta, joka voisi tehdä taikoja.

Kenna pyyhkäisi hiekat jaloistaan ja puki koulukenkensä takaisin. Hänen ystävänsä olivat olleet rannalla aikaisemmin – ne uudet, jotka eivät piitaneet yksisarvisista. Kun Kenna oli palannut katsomasta Skandarin Treenikisaa, kaikki olivat kyselleet Saaresta niin paljon, että Kenna oli kyllästynyt ja ilmoittanut katkerana, että Saari oli vain huonompi versio Manteeresta ja että yksisarviset olivat pelkkiä pelottavia hevosia, joilla oli rumat siivet. Useimpien mielestä selaista oli inhottava kuulla, mutta yksisarvisen vastainen leiri alkoi kohdella häntä kuningattarenaan.

Välitunneilla he kerääntyivät Kennan ympärille ja nauroivat, kun Kenna kertoi, miten ratsastajat pakotettiin pukeutumaan vanhoihin nuhjuisiin takkeihin

ja asumaan puissa. Ja Kennassa heräsi toivonkipinä: ehkä hän voisi vielä joskus kuulua johonkin kotona Mantereella. Ehkä hän selviytyisi. Sinä vuonna hän jopa kieltäytyi katsomasta Kaaos Cupia isänsä kanssa. Hän ei ollut näkevinään pahastusta isän kasvoilla, kun hän jätti isän yksin television ääreen katsomaan maailmankuuluja yksisarviskisoja. Kenna kieltäytyi ajattelemasta sitä, miten kovasti äiti olisi pettynyt häneen, kun hän norkoili kaupungin autiossa keskustassa uusien ystäviensä kanssa.

Kennalta jäi sinä päivänä näkemättä, miten Nina Kazamasta tuli Kaaoksen kommodori – historian ensimmäinen mannerlainen Kaaos Cupin voittaja. Kenna oli olevinaan kuin ei piittäisi. Mutta kun hän sulkeutui omaan huoneeseensa, hän katseli satoja videopätkiä, joissa Nina ja hänen yksisarvisensa, Salaman Erehdys, alittivat maalikaaren. Ja hän tajusi, että ei oikeastaan kuulunut uusien ystäviensä seuraan; että hän vain teeskenteli.

Kotiin tullessaan Kenna näpytti Sunset Heightsin ulko-oven koodin ja ajatteli puumajoja, joita oli nähnyt vilaukselta Saaressa. Hän ei voinut olla toivomatta, että asuisi Skandarin ja tämän ystävien kanssa Pedonpesässä ja että hänelläkin olisi siellä talleissa samanlainen yksisarvinen kuin Lurjuksen Tuuri. Totuus oli, että vaikka aikaa oli kulunut jo kaksi vuotta, Kenna toivoi yhä yksisarvista enemmän kuin mitään muuta maailmassa.

”Kenna?”

”Hei, isä”, hän huikkasi astuessaan sisään asuntoon 207.

Isä oli jo pukeutunut yövuoroonsa huoltoasemalle. Kenna oli helpottunut – joinain päivinä hänen oli puhuttava isä ympäri lähtemään töihin, eikä joskus auttanut edes suostuttelu. Tänäpäin oli kuitenkin helpompia päiviä – sellainen, joista Kenna kertoi Skandarille kirjeissään, ei sellainen rankka, joista hän ei pujahtanutkaan.

Isä ja Kenna väistelivät toisiaan eteisessä – tuttu tanssi. Kenna tökkäsi takkinsa koukkuun isän taakse samalla kun isä pudotti avaimet paitansa etutaskuun.

”Katsoitko postit?” isä kysyi.

Tosiasiaa hän kysyi, oliko Skandarilta tullut kirjettä.

”Joo, katsoin. Ei mitään”, Kenna valehteli.

”No jaa. Ei varmaan kestä kauan enää.” Isä antoi Kennalle suukon päähän. ”Öitä, muru. Nähdään aamulla.”

Skandarin kirje poltteli taskussa, kun Kenna meni omaan huoneeseensa. Kenna tiesi, että hänen kuuluisi jakaa se isän kanssa, mutta hän ei jaksanut sitä nyt – ei tänä iltana. Oli kesäpäivänseisauksen ilta. Kolme-toistavuotiaat kautta maan olivat tänäpäin osallistuneet hautomotenttiin ja kaikki toivoivat nyt viittä koputusta oveensa keskiyöllä – kutsua yksisarvisratsastajaksi. Kenna tiesi, että jos hän olisi kertonut isälle kirjeestä, isä ei olisi muusta puhunutkaan kuin siitä, miten Skandar kutsuttiin Saareen tasan vuosi sitten.

Isä ei itse asiassa ikinä halunnut puhua muusta kuin Skandarista ja Lurjuksen Tuurista. Ja sen takia Kennasta tuntui, ettei mikään, mitä hän itse teki – kuten sai hyvän arvosanan matematiikan kokeesta, tapasi uuden ystävän, itki itsensä uneen – ollut edes mainitsemisen arvoista. Toisaalta hänen oli pakko myöntää, että oli ihana nähdä isä onnellisena – sillä suurimman osan heidän lapsuuttaan isä oli hädin tuskin hymyillytkään. Kenna oli siis ansassa omien tunteidensa ja isänsä tunteiden välissä.

Hän kuitenkin salasi isältä muutakin kuin kurjan olonsa. Kenna uskoi, että Skandarin epätavalliseen tapaan siirtyä Saareen liittyi jotain, mitä Skandar ei kertonut. Kenna oli haravoinut kaikki kirjaston kirjat, joka ikisen nettisaitin, jokaisen foorumin etsien todisteita lapsesta, joka olisi niin lahjakas, ettei hänen tarvitsisi osallistua hautomotenttiin.

Sellaista lasta ei ollut. Jokaisen ennen kesäpäivänseisausta kolmetoista täyttävän lapsen oli pakko osallistua hautomotenttiin. Se sanottiin Sopimuksessa. Se oli laki. Silti se ei näköjään ollut koskenut Skandaria. Kenna häpesi ikäviä ajatuksia, jotka täyttivät hänen päänsä. Hän oli aina ollut Skandaria vahvempi, nopeampi, terävämpi. Hän oli auttanut Skandarin kasvatuksessa; hän tietäisi jos Skandar olisi poikkeuksellinen. Ja – niin paljon kuin hän veljeään rakastikin – poikkeuksellinen tämä ei ollut. Skandar tarvitsi kaikkeen Kenna. Ja sen oli pakko tarkoittaa, että Skandar salasi jotain.

Kello oli paljon. Kenna kääntyili peittonsa alla, pani Skandarin kirjeen huolellisesti yöpöydälleen. Hän lukisi sen huomenna. Ehkä. Hän tuijotti kattoon, yritti olla odottamatta keskyyötä. Se olisi kolmas keskyyö, jolloin hän oli jäänyt vaille koputusta oveen ja kutsua Saareen. Hän yritti olla kuvittelematta omaa yksisarvistaan niin kuin oli jokaisena elämänsä kesäpäivänseisauksena kuvitellut: sen väriä, sen siipiä, sen elementtiliittolaisuutta.

Kop. Kop.

Kenna säpsähti istualleen. Oliko isä unohtanut avaimet? Mutta ei, hän oli nähnyt isän pudottavan ne taskuunsa.

Kop. Kop.

Hän ei nähnyt unta. Hän oli taatusti hereillä.

Kenna hiipi ulko-ovelle ja empi. Hän avaisi oven, jos siihen koputettaisiin vielä. Muutoin hän olisi järkevä. Hän menisi takaisin sänkyyn.

KOP.

Kennan sydän jyskytti, kun hän leväytti asunnon numero 207 oven auki ja näki edessään kalpean, kokonaan mustiin pukeutuneen miehen. Miehen vihreiden silmien katse vilkuili Kennan vasemmalle ja oikealle puolelle ja asettui sitten hermostuttavasti suoraan Kennaan. Miehen poskipäät näyttivät käytävän valossa vaarallisen teräviltä, ja kun mies avasi suunsa puhuakseen, hänen kielessään välkähti oudosti hopea.

”Dorian Manning.” Mies ojensi kapeaa kättään.

Kenna ei tarttunut siihen.

”Hautomon presidentti ja Hopeapiirin päällikkö.” Mies rykäisi tärkeänä ja kurtisti nenäänsä kuin odotaisi Kennan sanovan jotain – ja näytti niin tehdesään viemärirotalta.

”Ahaa...” Kennan sydän hakkasi vimmatusti, kun mies mainitsi Hautomon, mutta hänen onnistui pitää äänensä tasaisena samalla kun hän työnsi ruskean hiussuortuvan korvansa taakse. ”Entä mitä asiaa teillä on?”

”Tulin ehdottamaan sopimusta”, mies sanoi tärkeilevästi.

Kenna alkoi vetää ovea kiinni. Mies oli selvästikin jonkinlainen yksisarvishörhö. Hän oli vain sattumalta koputtanut oveen juuri kesäpäivänseisauksen ensimmäisten minuuttien aikana. Pettymys asettui kaikkien muiden Kennan kokemien pettymysten päälle ja kovetti hänen sydäntään vielä hitusen lisää.

Ovi ei kuitenkaan mennyt kiinni. Dorian Manning oli estänyt sen kiiltävän mustan kenkensä kärjellä.

”Eikö Kenna Smithiä kiinnosta löytää hänelle tarkoitettua yksisarvista?”

ENSIMMÄINEN LUKU

VERINEN EVÄSRETKI

Skandar Smith katseli, miten hänen musta yksisarvisensa, Lurjuksen Tuuri, nuoli verta hampaisnaan. Oli kaunis päivä eväsretkelle. Elokuinen taivas oli sinisempi kuin veden taikuus, ja auringon lämpö piti syksyn koleuden tiukasti tulevaisuudessa.

"Minne kaikki voileivät katosivat?" Mitchell Henderson kysyi ruskeat silmälasit nenälle valahtaneina. Hän touhusi kontallaan, etsi järjestelmällisesti paju-korista.

"Minä söin ne – tietysti", Bobby Bruna sanoi vai-vautumatta avaamaan silmiään.

"Niiden piti olla kaikille!" Mitchell huudahti. "Minä nimenomaan jaoin ne tasan..."

Bobby nousi kyynärpänsä varaan. "Minä luulin, että tämän piti olla eväsretki. Eikö täällä juuri voileipiä kuulunut syödä?"

"Tässä on, Mitchell." Flo Shekoni ryömi viltin poikki. "Saat yhden minun omistani – otin ne jo korista."

Flo inhosi kiistoja, joten ei ollut yllättävää, että hän oli valmis vaihtamaan voileivän rauhaan.

”Onko tämä Bobbyn tekemä?” Mitchell näykkäisi epäluuloisesti Flon antaman kolmioleivän nurkkaa.

Flo nauroi. ”En tiedä, mutta en huoli sitä takaisin! Anna se Punaiselle, jos et itse tahdo syödä.”

Skandar loikoi Lurjuksen kylkeä vasten, ja yksisarvisen laskostetun siiven kärkisulat kutittivat hänen niskaansa. Skandarin olo oli rennompi kuin kertaakaan sen jälkeen kun hän oli yli vuosi sitten saapunut Saareen. Hän oli onnellinen; miksi ei olisi ollut? Hän kuului vihdoinkin johonkin. Hänellä oli sidos yksisarviseen. Hänellä oli *ystäviä* – Bobby, Flo ja Mitchell – jotka halusivat eväsretkille hänen kanssaan. He muodostivat yhdessä nelikon, mikä tarkoitti että he asuivat samassa puumajassa ratsastajakoulussa, joka tunnettiin Pedonpesänä. He olivat kaikki suoriutuneet Treenikisasta ensimmäisen eli untuvikkovuotensa lopussa ja jatkaisivat pian opintojaan poikasina.

Skandarin syke kiihtyi, kun hän muisteli Treenikisan päivää, ja Lurjus mörisi syvällä äänellä, yritti tyynnyttää häntä. Kun Skandar ja hänen ystävänsä olivat selvinneet täpärästi kisasta, he olivat kohdanneet kasvotusten vaarallisen vihollisen – Punojan – ja taistelleet estääkseen tämän villiylksisarvisarmeijaa hyökkäämästä Mantereelle.

Skandar oli yrittänyt sen jälkeen olla ajattelematta Punojaa – tai sitä kammottavaa havaintoa, että tämä oli hänen *äitinsä*. Hän yritti olla muistelematta, miten

Punoja ratsasti häntä kohti villillä, mätänevällä yksisarvisellaan. Hän yritti olla ajattelematta sitäkin, että ei ollut kertonut isosiskolleen Kennalle, että heidän äitinsä on elossa. Hän kaiveli taskuaan varmistaakseen, että Kennan juuri ennen kesäpäivänseisausta lähetetty kirje oli tallessa. Hän ei ottanut sitä esiin. Hän vain siveli sen reunoja peukalollaan – ikään kuin voisi siten saada Kennan lähemmäs itseään, voisi lieventää pahaa oloaan siitä, että salasi asioita siskolta.

”Eikö ole uskomatonta, että treenit alkavat taas parin viikon päästä?” Flo sanoi hermostuneesti katsellessaan, miten hänen yksisarvisensa, Hopeaterä, joi vettä joesta muutaman metrin päässä heistä.

”Itse toivoisin että voisimme aloittaa huomenna”, Bobby sanoi. Hänen mutaationsa sulat lepattivat innosta hänen käsivarsissaan.

”Sinä vain haluat mäiskiä ihmisiä elementtiaseilla”, Mitchell voihkaisi.

Bobby virnisti uhkaavasti. ”Totta kai haluan. Niin turnataan! Kuten Mantereella on tapana sanoa: Minulla on hauskeempaa kuin kirpulla tivolissa.”

Skandar naurahti Bobbyn itse keksimälle sanonnalle. Bobby iski hänelle silmää.

”Minä jäisin mieluummin tänne.” Mitchell nojautui makuulle ja sulki silmät. ”Täällä on helpompaa.”

Skandar oli täysin samaa mieltä. Saapuessaan Saareen hän oli luullut, että elementtejä oli neljä: tuli, vesi, maa ja ilma. Mutta Lurjuksen kuoriuduttua oli käynyt selväksi, että hänen ja Lurjuksen liittolainen oli laiton

viides elementti – henkielelementti – joka oli sama kuin Punojan. Nelikkonsa suurella avulla Skandarin oli onnistunut melkein koko ensimmäinen vuosi teeskennellä vedenkantajaa. Totuus oli kuitenkin lopulta paljastunut, ja nyt kun kaikki – paitsi Kenna ja isä – tiesivät hänen olevan liitossa niin sanotun *kuoleman elementin* kanssa, kuiskuttelu seurasi häntä jokaisella keinuvalla sillalla ja joka ikisillä tikkailla. Kestäisi kauan ennen kuin Pedonpesässä luotettaisiin hengenkantajaan.

”Saamme satulat ennen kuin treenit alkavat”, Flo huomautti.

Skandar huokaisi. ”*Te* saatte satulat. Itse en ole yhtään varma, että yksikään satulaseppä valitsee minut.”

”Niinhän sinä sanot.” Flo kurtisti kulmiaan. ”Mutta Jamieta ei haittaa, että olet hengenkantaja. Jos se käy sepällesi, miksei sitten satulaseppälle?”

”Jamie tuntee minut. Se muuttaa tilanteen.”

”Ja hän on mukava”, Mitchell lisäsi. ”Hän sanoi, että minulla on siisti tukka.” Mitchellin hiusten leimuavat suortuvat paloivat tavallistakin kirikkaammin kuin esitelläkseen mutaatiota.

”Satulaseremoniasta puheen ollen.” Bobby oli noussut istualleen. ”Kuulin huhun, että Shekonin satulat ei valitse ratsastajaa joka vuosi. Se on niin suosittu, että tekee satuloita vain niille, joiden uskoo varmasti pääsevän Kaaos Cupiin.” Bobbyn silmät olivat kaipauksesta kaihoisat. ”Flo, sinä olet *kirjaimellisesti* Shekoni. Kai sinä jotain tiedät?”

Flo pudisti päätään ja aurinko osui hopeaan hänen afrossaan. "Isä ei kerro minulle mitään. Hänen mielestään se ei olisi reilua, ja minusta hän on oikeassa."

"Reilua, jooa joo. Olet kyllä maankantajan perikuva", Bobby jupisi ja nousi ylös pyyhkimään kuraa Haukan harmaasta jalasta. Yksisarvinen tarkkaili ratsastajaansa ja varmisti, että puhdistus tapahtuisi perusteellisesti. "Mitä järkeä on pitää satulasepän tytär ystävänä, jos hän ei vuoda ainuttakaan salaisuutta?"

Muutkin kuin Bobby olivat kättäneet Floilta satulatietoja parin viimeksi kuluneen viikon ajan. Ja koska Flosta tuntui kurjalta tuottaa pettymyksiä ratsastajakavereilleen, hän oli alkanut väistellä heitä ja piileskellä puumajassa. Skandar ymmärsi poikasten kiinnostuksen. Hyvä satulaseppä oli avain ratsastajan menestykseen, joten kaikki halusivat kiihkeästi tietää, osallistuisiko Shekonin satulat seremoniaan. Olu Shekoni oli Saaren paras satulaseppä, ja hän oli myös uuden Kaaoksen kommodorin, Nina Kazaman, satulaseppä. Skandarista oli yhä uskomatonta, että Ninan kaltainen mannerlainen oli voittanut Kaaos Cupin ja oli nyt kommodori – koko Saaren tärkein henkilö.

Lurjus nousi ylös, tuuppasi Skandaria leikkisästi siivellään ja lähti Haukan kanssa Punaisen ja Terän luo joen rantaan. Yksisarviset alkoivat pelata peliä, jonka nimi näytti olevan *Kuka tappaa eniten kaloja*. Skandar epäili, mahtoivatko yksisarviset edes syödä kaloja, mutta hauskaa niillä ainakin oli, kun ne

SANKARI EI PIILOUDU VARJOIHIN!

*Hän ei ajatellut kärsimäänsä tappiota
eikä poikaa, joka oli pettänyt hänet.
Hän ajatteli vain tulevaisuutta.
Sillä jos hän ei voisi voittaa peliä
– hän muuttaisi sen.*

Skandarin unelma kävi toteen: hän on yksisarvisratsastaja. Mutta kun toinen lukuvuosi Pedonpesässä alkaa, Saari on taas vaarassa. Kuolemattomia kuolee, ennustukset synkkenevät ja sekasorto yltyy. Skandarin sisko Kenna kaipaava Saareen, ja Skandar etsii keinoa auttaa. Myrsky nousee, taistelu kiihtyy. Voiko Skandar ystävineen estää Saaren täyden tuhon?

Upean fantasiasarjan ensimmäinen osa *Skandar ja yksisarvisvaras* valloitti lukijat kaikkialla maailmassa – nyt yksisarvisten ja niiden ratsastajien huima seikkailu jatkuu!

Kannen kuvat: Two Dots

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-5429-6